

Ілюзорні джунглі

Моє багаторічне захоплення Індією, знайомство з її мистецтвом та культурою, дає можливість знати практично всі причини любити або критикувати цю дивну східну країну. Останнім часом, симпатії належать індійському погляду на духовність. Захоплює сучасних європейців природня відкритість та колорит, який супроводжує усе життя цього народу. Зустрічаються й ті, хто все так само небайдужий до запальних індійських танців.

Розповідь Олега Лазаренка про Індію – інша. Його образи нагадують нам скоріше кіплінговські історії, в яких Індія має щось героїчне, сміливе та, навіть, дике. Читаючи Кіплінга чи вдивляючись у роботи Олега Лазаренка, однаково поринаєш у дикі джунглі з тиграми, а не ліси з ракшасами описані в Махабхараті.

Ці образи оспівані не міфоепосом чи легендами, аж ніяк не середньовічними індійськими мініатюрами. Обличчя чоловіків тут виражають впевнених мисливців. Жіночі портрети замість закоханості, мрійливості та відданості чоловіку, говорять про внутрішню силу, що могла з'явитися лише на зламі ХХ ст., коли на зміни раджпутським лицарям прийшли Бабур.

В той же час, поки ми підшукуємо необхідний ключик між власним та авторським сприйняттям одного предмету розмови, в полотнах Олега Лазаренка проступає автентичний індійський погляд на мистецтво. Ілюзія – ось, чому надають увагу усі давні трактати. Це звісно не прагнення обдурити глядача, але потреба створити інший уявний простір. Щоб відтворити так звану *māyā*, митцю не потрібно вдаватись до хитрощів. Навпаки, це легко й природно вдається йому завдяки «мозаїчному кольоропису», що і створює ті настрої та враження, яким піддається глядач.